

[Axel Kristensen.]

meget hurtigt blive enige. Det, der nu skal gennemføres, det vil jeg gerne sige, det tiltræder jeg, det stemmer jeg for. Jeg er helt enig med vort partis ordfører, det ærede medlem hr. Erik Eriksen i hvert eneste ord, han har sagt. I modsætning til den række talere, der har været forud for mig, er det ikke i opposition til forliget, jeg har taget ordet. Men det er rigtigt, at resultatet af det, der nu gennemføres afhænger af lønoverenskomsterne til 1. marts. Hvis man dér ser bort fra realiteterne og dels giver de pristalsstigninger, som kommer efter det foreliggende, dels giver væsentlige andre lønstigninger, er vi kommet fra asken i ilden, det må vi alle sammen være klar over. Det er derfor rimeligt, at befolkningen ved besked om dette, det er der ingen der vil skjule. Det er derfor uhyre væsentligt, at der sker en samordning af den politik, der føres her, og det, der skal ske ved lønoverenskomsterne. Men vi fra vort partis side — og jeg tror også fra det konservative folkepartis side — mener ikke, at dette sker ved at man bringer arbejdsmarkedets parter sammen, for de er sammen. At sætte dem sammen og give dem 3 økonomiske eller juridiske professorer eller hvem det nu bliver som formandskab, der skal sidde og fortælle dem, hvad de bør gøre og ikke bør gøre — det tror vi ikke hjælper, når der ingen magtmidler er bagved, når der blot kan henstilles. Vi tror, at det meget let bliver camouflaget i stedet for det, der bør ske.

Jeg tror, jeg har ret til at sige, at vi fra mit partis side vil lægge overordentlig stor vægt på, at regeringens økonomiske sekretariat i god tid, f. eks. den 1. oktober, giver en klar redegørelse for den økonomiske udvikling, for hvordan lønningerne er steget gennem lønglidning og overenskomststigninger, hvad priserne har været og hvad produktionen er steget pr. indbygger. Det skal ganske klart siges til befolkningen og til de parter, der skal forhandle, hvordan mulighederne er, således at folk kan vide, at går man ud over en bestemt grænse, kan det kun betales med prisstigninger. Det er et falsum, man gang på gang lægger frem for befolkningen, når man vil bilde folk ind, at der kan gives højere lønninger end dem, der svarer til værdien af det, der produceres. Hvis man gør det, vil det automatisk

følges af prisstigninger, for så skal balancen mellem varemængde og købeevne genskabes, og det sker kun ved prisstigninger og ikke på nogen anden måde.

Så har man nu foreslået — og det er jeg også tilfreds med — at skatterne skal tages ud af pristallet pr. 1. april. Men jeg vil gerne gøre opmærksom på, at dette jo ikke har virkning over for prisstigningerne, der jo sker som følge af, at man giver højere lønninger, end markedet kan bære. Jeg er helt sikker på, at alle i denne sal ønsker de højest mulige lønninger i forhold til, hvad det danske erhvervsliv kan producere til. Al økonomisk politik må gå ud på at skaffe befolkningen den højest mulige levestandard, og da befolkningen i overvejende grad består af arbejdere, er det naturligvis også dem, man i overvejende grad har tænkt på i denne sammenhæng.

Selv om man således tager skatterne ud af pristallet, vil pristallet stige alligevel, og så skal der gives dyrtidstillæg, d. v. s. lønstigning, og det vil blive en lønstigning, der er større end markedet kan bære, og så er ulykkerne sket. Det er ikke rigtigt, som det gang på gang siges, at priserne stiger før lønningerne. Priserne stiger som følge af, at lønningerne er steget, og derved opretholder man den falske købeevne stadig i nogen tid. Hver gang man efter en periode med lønstigninger og pristalsstigninger igen har opnået balance mellem priser og varer, er der sket en vis inflation, men den ville dog være begrænset, hvis man f. eks. havde forhøjet lønningerne med 5 pct. for meget og priserne derefter var steget tilsvarende. Men så sker der det, at man siger: nu er priserne steget, så nu genskaber vi den falske købeevne ved hjælp af pristalsstigninger for lønningerne. Der vil blive falsk købeevne, fordi ligevægten ikke kan genopstå, og dermed er vi så kommet i den situation, vi er i endnu.

Det må siges så klart, som det siges kan, at selv om vi tager skatterne ud af pristallet, er den ordning, vi har nu, forkert og skadelig. Vi fra vor side har nogle gange talt om et velstandstal, for vi ønsker virkelig, at de mennesker, der lever af løn, skal få det fulde udbytte af den produktionsstigning, der kommer. Men dette er blevet afvist som noget, man ikke kunne regne ud; det ville tage for lang tid, og det ville kom-